

slutte os endog til den af det andet Mindretal fremsatte Anskuelse, at det ikke vil være muligt at fastsætte en Sideafstand for Aalegaard, der vil passe paa alle Kyster, hvor Aalegaardsfiskeriet drives, idet man f. Eks. som Regel fisker med langt større Afstande paa de aabne Kyster end i visse Fjorde og Indvande.

Men naar man heraf har villet udlede, at Aalegaardskommissionens Forslag vil medføre en Forandring i Fiskeriet, hvor der nu fiskes med mindre Afstande og derfor er uanvendeligt her, saa beror dette paa et Fejlsyn. Det er nemlig kun paa de lange Kyststrækninger, fornemmeligt de mere aabne Kyster, at Kystejereren ikke formaar at „besætte“ Kysten selv, og det er ogsaa derfra, at Klagerne fra den frie Fisker lyde og Forsøgene paa at sætte Ruser imellem Kystejerens foretages. For disse Kyster skulle Afstandsbestemmelserne gøre Nytte, og her kunne de efter vor Formening paa ingen Maade være mindre end af Aalegaardskommissionen foreslaaet. Paa Steder, hvor der fornemmeligt fiskes med smaa Afstande (altsaa navnlig i vore Fjorde og Indvande) ere Grundejernes Kyststrækninger derimod korte, og Grundejerne ere her saa godt som overalt fuldkommen Herre over at besætte Kysten. Her i disse mindre Farvande er det derfor ikke Afstandsbestemmelserne, men derimod selve Ejendomsretten, der er det afgørende. Har Kystejereren den, kan han udnytte Kysten som han vil og bl. a. ganske fortrænge den frie Fisker, endog hvis de af Flertallet foreslaaede Afstande vedtages. Heri er imidlertid intet afvigende fra, hvad der allerede nu er Tilfældet, idet Kystejereren, naar han vil, efter Loven af 5. April 1888, saaledes som denne gøres gældende i Praxis, faktisk kan udelukke den frie Fisker fra at fiske, selv i lang Afstand fra Aalegaardene.

Tilbage staar den Indvending, at en Kystejer, naar en Lov om Aalegaardsfiskeriet udkom, kunde blive opmærksom paa sin Ret dertil paa Steder, hvor han hidtil ikke har været det og forjage den frie Fisker, hvor han har fisket uantastet. Vi kunne dog ikke tillægge denne Indvending nogen Vægt og det saa meget mindre, som Fiskeriet i det langt overvejende Tilfælde, hvor Kystejereren ikke selv driver det, allerede nu enten er lejet ud eller er blevet drevet af Fiskere med stiltiende Billigelse af Kystejereren. Under alle Omstændigheder forekommer det os, at hvis Forslaget for øvrigt gør Fyldest, kan en saadan Indvending

ikke være afgørende for dets Værd, naar Kystejereren har Ejendomsretten til Fiskeriet. Vi kunne derfor ikke tillægge disse Indvendinger nogen Betydning, men maa tværtimod antage, at Aalegaardskommissionens Forslag, hvis det gennemførtes, slet ikke vilde medføre nogen Forandring paa de Steder, hvor de mindre Afstande benyttes, medens det paa de Steder, hvor det har nogen Betydning for den frie Fisker, vil give ham betydelige Fordele fremfor de nuværende Tilstande og fastsætte bestemte Regler for, hvor Kystejerens Ret holder op og hvor den frie Fiskers begynder.

Indvendingerne mod Aalegaardskommissionens Forslag stamme formentlig til Dels fra, at Fiskerne paa mange Steder, hvor de fiske med smaa Afstande, have troet, at de, naar Forslaget gennemførtes, skulle fiske med 300 Favne mellem Redskaberne, og at dette Forslag skulde blive til Hinder for, at de ogsaa kunne fiske med smaa Afstande. Ogsaa paa mange Steder har det neppe været klart for Fiskerbefolkningen, at der, hvor Kystejereren ikke gør Brug af sin Aalegaardsret, er den frie Fisker ikke bundet ved andre Afstandsbestemmelser end de, der i Almindelighed gælde for Fiskeredskaber, som udsættes. —

Et tredje Mindretal (C. Hansen) har kunnet tiltræde Flertallets Forslag, naar undtages sammes 2det Stykke, ifølge hvilket der efter dette Mindretals Mening indrømmes Kystejerne større Rettigheder, end de have ifølge Lov 5. April 1888 § 3, der paa det i Stykket omhandlede Punkt maa anses for ikke at være gaaet videre end Danske Lov 5—10—43. Dette Mindretal foreslaar derfor, at Forslagets 2det Stykke udgaar.

ad § 10.

Det har været Genstand for Tvivl, hvorledes det skal afgøres, om benyttede faste Redskaber, Pæle eller Dele af disse henstaa i en saadan Tilstand eller under saadanne Forhold, at derved kan afstedkommes Fare for Sejladsen eller Hindring for Udøvelsen af Fiskeri. Man foreslaar, at Skønnet herover overlades til Fiskerikontrollen som den, der er bedst kendt med de særlige lokale Forhold.

Der har fra mange Sider lydt alvorlige Klager over det uforsvarlige i, at der efterlades afbrækkede Redskabspæle under Vandet, som ikke alene ødelægge Vaadene, men som ogsaa, naar Baade støde